

Fischer Farkas És Felesége Házassági Anyakönyvi Kivonata

Házassági kérelem eljara bejegyzése.

Labalos

szécsényi
Város

Házassági anyakönyvi kivonat.

Folytatás A házassági kérelem száma (év, hó, nap)	A vőlegény		A menyasszony		A házasságkötési helyek család- és szécsényi lakóhelye	Házasságkötés helyének lakóhelye
	családi és előneve, születési helye és ideje, államánál	családi és előneve, születési helye és ideje, államánál	családi és előneve, születési helye és ideje, államánál	családi és előneve, születési helye és ideje, államánál		
<i>Kötés</i> <i>1908</i> <i>marc.</i> <i>2</i>	<i>Tischer</i> <i>Tarhas</i> <i>forgaszabó</i> <i>szül.: 1878. márc. 3.</i> <i>lak. Győrfalva</i>	<i>Tischer</i> <i>Győrfalva</i> <i>W.</i> <i>Johanna</i>	<i>Friedmann</i> <i>Lona</i> <i>szül.: 1885. márc. 30.</i> <i>lak. Kötés</i>	<i>Friedmann</i> <i>Lona</i> <i>szül.: 1885. márc. 30.</i> <i>lak. Kötés</i>	<i>Kötés</i> <i>Kötés</i> <i>Kötés</i> <i>Kötés</i>	<i>Kötés</i> <i>Kötés</i> <i>Kötés</i> <i>Kötés</i>
Ütőegység bejegyzések. — Kiegészítések.						
10. H. Házassági kérelem 1908. márc. 2. napján. Előzetes, hogy a házasság a házassági anyakönyvben bejegyzett. Kelt: <i>Kötés, 1908</i>						

maius

szécsényi város

12. r. 12.

M. H. Házassági kérelem bejegyzés, 1908. — 1908.

15. sz. 1908. márc. 2. napján.

10. sz. 1908. márc. 2. napján.

Ez a szüleim házassági anyakönyvi kivonatának másolata, nem az eredeti példány, 1945-ből származik, az eredeti másolata. Erről tudom, hogy hogyan hívták a nagyszüleimet, mert amikor én megszülettem, akkor ők már nem éltek, ezért semmit nem tudok róluk. Apám apját Fischer Ignácnak, a nagymamát Weisz Juliannának hívták. 1909-ben, amikor apámék összeházasodtak, már nem élt egyikük sem. Ugyanebben az iratban van, hogy az anyai nagyapámat Friedmann Izsáknak, a feleségét Glück Reginának hívták [A mellékelt házassági anyakönyvi kivonat szerint 1909-ben még csak Friedman Izsákné Glück Regina volt halott. -- A szerk.]. Anyám szülei Kótajban, apám felmenői -- azt hiszem -- talán Ópályiban éltek.

A dokumentumra azért volt szükség, mert mindenünk elveszett a háborúban, és össze akartunk házasodni a férjemmel.

Sándorral 1942-ben ismerkedtem meg, az egy külön regény. Először anyám testvérénél, Léni nagynénémnél találkoztunk, mert Sándor húga Rezsínél, Léni néni lányánál tanult varrni, akinek akkoriban már volt egy saját varrodája. Látogatóban voltam otthon, Pestről utaztam haza, és szombat délután átmentem beszélgetni Léni néniékhez. Sándor meg éppen akkor a húgánál volt látogatóban. Nagyon stramm, jóképű fiú volt, egy szót nem szólt hozzám, csak nézett, le nem vette a szemét rólam. Ez volt szombaton, aztán vasárnap apámtól levélben megkérte a kezemet. Apám azt mondta nekem: mit szélhámoskodsz, fiam? Hiába mondtam, hogy apuka, vannak tanúim, hogy egy szót nem szóltam. Aztán egyedül visszajöttem Pestre, mert csak átmenetileg voltam otthon. Sándor Nyíregyházán maradt, a húgával egy nagybátyjánál laktak. Ezután apámhoz járt udvarolni, nekem meg leveleket írt. De aztán be kellett vonulnia Szászrégenbe munkaszolgálatra, ahonnan egyszer egy nap szabadságot kapott, hogy hazamenjen Kárpátaljára, Nagyberegre. Akkor szedték össze a szüleivel és testvéreivel együtt, s vitték az egész családot Auschwitzba.

Amikor visszajött 1945-ben, összeházasodtunk, de hát az sem volt olyan egyszerű, mert nem tudtunk megesküdni Nyíregyházán, Sándornak ugyanis nem voltak papírai. Aztán jött a hír Nagyberegről, hogy ott három nap alatt összeadnak bennünket, mert az ottani jegyző az osztálytársa volt. Így esküdtünk össze polgári szertartás szerint Nagyberegen. De itthon, Nyíregyházán zsidó rabbi adott össze minket. Azért volt egyházi esküvőnk is, mert Joli akarta, én nem. Nem volt akkoriban egy rendes rabbi, mindenkit elvittek, de aztán mégis találtak egy fiatal papot. Hát 1945 augusztusában nem volt itthon még senki. Másrészt az után a világégés után, hogy kiirtották a családomat, nem tartottam értelmét az egyházi esküvőnek.